

Store rejsedag: Påske søndag

Indledning: Store rejsedag

Det er påskedag. I dag fejrer alle kristne udover hele jorden, at Jesus sejrede over alt mørke og ondskab ved at opstå fra de døde. Hos os her i Danmark fejres påske ofte som en fattig efterligning af julen: Vi pynter lidt mindre op, vi går lidt mindre i kirke, vi holder lidt mindre fri. Men i virkeligheden burde fejringen af Jesu opstandelse langt overgå alle andre fester.. f.eks. nytår!

Og Påskens tema her i Vineyard har vi kaldt for "Store rejsedag", for, som du måske har læst på vores hjemmeside, så tager påsken os med på lidt af en rejse: Fra Skærtorsdag over Langfredag til i dag, Påskesøndag. Og, som Philip Yancey skriver: "*i virkeligheden lever vi om lørdagen – dagen uden navn. Det som disciplene oplevede i lille målestok – tre dages sorg over et menneske, der var død på korset – gennemlever vi nu på et kosmisk niveau. Det er lørdag på planeten Jorden. Vil det nogensinde blive søndag?*".

Jeg synes, det er et fantastisk godt billede: Dit og mit liv udledes på denne kosmiske lørdag uden navn, i denne venteposition. Torsdagen og fredagen er bag os og i frustration, i ensomhed, i smerte venter vi på søndagen, dagen hvor vi når hjem.

Salome, min datter på 8 har et Nintendo-spil, som hedder Super Mario, som jeg tænker, at mange af os kender? Og forleden sagde hun til mig: *Mor, mit liv er ligesom et Mario-spil. Nogen gang er der forhindringer, jeg kan klare, og så bliver jeg større, nogen gange er der udfordringer, jeg ikke kan klare og så bliver jeg mindre. Nogen gange dør jeg.* Det er måske lidt banalt. Men alligevel en skarp iagttagelse af en otte-årig. (Jeg sprugte selvfølgelig: *Hvornår er det du dør? Det er når Rebekka driller!*). Mario, den energiske lille fyr, kæmper sig frem over mure m.m. mens det fyger om ham med truende genstande - og han når aldrig hjem. Og jeg sagde til Salome: *"Ja sådan er det. Sådan kan livet føles"*.

Jeg ved ikke, om du kan genkende denne følelse af ikke at være hjemme i denne verden? Hvis du enten selv har været offer for det mørke, som nogengange regerer her, eller hvis

du – som mange her - aktivt har stillet dig i frontlinjen i kampen mod det onde, så kan jeg ikke forestille mig, at du ikke har haft den følelse: Jeg hører ikke til her. Jeg er ikke designet til dette sted.

Det bibelen fortæller os er, at i dag, påskedag, brød Guds rige ind i vores verden og Jesus sejrede en gang for alle over døden og mørket. "Det ER fuldbragt" sagde han på korset langfredag. Men sejren var ikke en afsluttende sejr i menneskelig forstand. Vi lever nu i et "Allerede – endnu ikke": Vi oplever kun resultatet af Guds sejr drypvis. Nogen har sagt, at det opleves som om "nutiden er gravid med fremtiden", eller at "Nutiden er ladet med Guds storhed". Der er noget presserende, noget intenst over nutiden, fordi den er gennemsyret af løftet om, at Gud en dag vil føre os hjem.

I den sidste bog i bibelen, Johannes Åbenbaringen, ser Johannes et syn af dette. Det er det, man kalder for et prolepsis – i stedet for et flashback, oplever han et flashforward: **Så hørte jeg en høj stemme fra tronen: »Se! Guds bolig er nu hos menneskene. Han vil bo sammen med dem, og de skal være hans folk. Han vil tørre hver en tåre af deres kind, og der skal ikke længere være død eller sorg, skrig eller smerte. Alt det gamle er forbi.« Han, der sad på tronen, sagde: »Se, jeg gør alting nyt!«** Åb. 21, 3 – 5

Men hvad betyder denne lørdagssituation – denne store rejsedag, hvor vi ikke har hjemme? Hvad vil det helt konkret sige? Og hvor er Gud henne? Netop det skal vi dykke ned i i dag ved at læse om tre mennesker, en kvinde og to mænd, som er meget nemme at identificere sig med - ja selv deres navne kunne være nogen af os her - og som måtte forsøge at orientere sig i lørdagslivet i de første dage af denne kosmiske lørdag. Det er Maria, Thomas og Peter.

Lone: Eftermiddag. Julie: Aften vil læse denne fascinerende og opmuntrende opstandelsesberetning fra Joh. Ev.:

Joh. 20, 1 - 16: Tidligt søndag morgen, mens det endnu var mørkt, gik Maria Magdalene ud til graven, og hun opdagede, at stenen var rullet fra indgangen. Derfor skyndte hun sig tilbage til Simon Peter og den anden discipel, som Jesus holdt særlig meget af, og sagde til dem: **»Der er nogle, der har taget Herren væk fra graven, og vi ved ikke, hvor de har gjort af ham.«** De to disciple løb straks ud til graven. I begyndelsen løb de side om side,

men den anden discipel løb hurtigere end Peter og nåede først frem. Da han bøjede sig og kiggede ind i graven, så han, at ligklæderne lå der. Men han gik ikke ind i graven. Så nåede Peter frem, og han gik derind. Han så også ligklæderne og lagde mærke til, at det klæde, som Jesus havde haft over sit hoved, ikke var anbragt ved siden af ligklæderne, men lå foldet sammen på et sted for sig selv. Så gik den discipel, som var kommet først til graven, også derind - og da han så det hele, forstod han pludselig, hvad Jesus havde sagt om, hvad der ville ske med ham, og han blev overbevist. For indtil da havde de ikke forstået, hvad det betød, når Skriften siger, at han skulle genopstå fra de døde. Derefter gik de hjem igen. I mellemtiden var Maria vendt tilbage til graven. Grædende bøjede hun sig ned og kiggede ind i gravkammeret, og der fik hun øje på to engle klædt i hvidt. Den ene sad, hvor Jesu hoved havde været, og den anden der, hvor fødderne havde været. »Hvorfor græder du?« spurgte de. »Fordi der er nogle, der har taget min Herre bort,« svarede hun, »og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig og så Jesus stå der. Men hun genkendte ham ikke. »Hvorfor græder du?« spurgte Jesus hende. »Hvem leder du efter?« Hun regnede med, at det var gartneren, og sagde derfor: »Hvis det er dig, der har taget ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan gå hen og hente ham.« »Maria!« sagde Jesus. Hun kiggede på ham og udbrød på hebraisk: »Rabbuni!« (det betyder »Mester«).

Joh. 20, 24 - 28: En af disciplene ved navn Thomas, også kaldet »Tvillingen«, var ikke til stede, da Jesus viste sig for dem. De andre disciple fortalte ham bagefter: »Vi har set Herren!« Men han svarede: »Det tror jeg ikke på! Kun hvis jeg med mine egne øjne får naglemærkerne i hans hænder at se og stikker fingeren i dem, og hvis jeg stikker hånden i hans side, vil jeg tro på det!« Den følgende søndag² var disciplene samlet igen, og nu var Thomas sammen med de andre. Dørene var låst, men pludselig stod Jesus midt blandt dem og sagde: »Fred være med jer!« Så vendte han sig til Thomas: »Kom her med din finger,« sagde han. »Se, her er mine hænder. Kom med din hånd og føl på min side. Tro i stedet for at tvivle!« »Min Herre og min Gud!« udbrød Thomas.

Joh. 21, 1 – 9 Senere viste Jesus sig igen for nogle af disciplene. Det gik sådan til: Simon Peter, Thomas, Natanael fra Kana i Galilæa, Jakob og Johannes samt to andre disciple var samlet ved Galilæasøen. Simon Peter sagde da: »Jeg tror, jeg tager ud og fisker.« »Så tager vi med,« sagde de andre. De gik i båden og sejlede ud, men de fangede ikke

noget hele den nat. Da det begyndte at blive lyst, fik de øje på en mand inde på bredden. Det var Jesus, men de genkendte ham ikke. Han råbte ud til dem: »Har I fanget noget, venner?« »Nej!« råbte de tilbage. »Kast nettet ud på højre side af båden!« råbte han til dem. »Så skal I nok fange noget.« Det gjorde de så - og de kunne umuligt hale nettet ind på grund af alle de fisk, der var i det. Den discipel, som Jesus holdt særlig meget af, vendte sig til Peter. »Det er Herren,« sagde han. Simon Peter havde taget sin yderkjortel af for bedre at kunne arbejde, og den bandt han nu om livet. Så hoppede han ud i vandet - mens de andre blev i båden - for de var kun ca. 100 meter fra land. Nettet med de mange fisk trak de efter sig i vandet, mens de roede ind mod land. Da båden var nået ind til bredden, sprang de seks disciple i land, og de så, at der var tændt en trækulsild, hvor nogle fisk var ved at blive stegt, og der lå også nogle brød.

Joh 21, 15 – 18 Efter at de havde spist, trak Jesus Simon Peter til side og sagde til ham: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre gør?« »Ja, Herre,« svarede Peter, »du ved, at jeg holder af dig.« »Så pas mine lam,« sagde Jesus. Jesus gentog spørgsmålet: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« »Ja, Herre,« sagde Peter, »du ved, at jeg holder af dig.« »Så tag dig af mine får,« sagde Jesus. For tredje gang spurgte han: »Simon, Johannes' søn, holder du virkelig af mig?« Peter blev bedrøvet over, at Jesus stillede det samme spørgsmål tre gange. »Herre, du kender alle ting,« sagde han, »du ved, at jeg holder af dig.« »Så pas mine får,« sagde Jesus. Derefter sagde Jesus til ham: »Følg mig!«

Maria

Maria mødte Jesus, mens hun var i en dyb krise. Hun var pint og plaget af kræfter inde i hende, som hun ikke kunne styre. Jesus driver hele 7 dæmoner ud af hende. Og jeg tænker, at nogen af os, som sidder her påskedag, allerede nemt kan identificere os med Maria, fordi der er kræfter i vores liv, vi ikke kan kontrollere: *Afhængighed, vrede, jalousi, bitterhed, depression, angst* - som du ønsker at blive fri for ligesom Maria, men som du ikke kan befri dig selv for. Det er som at slås mod din egen skygge. Mange af os drives hvileløst rundt ligesom Mario i tilværelsen af spørgsmål som: "Er jeg god nok?". Og længslen efter at opleve et overbevisende JA på det spørgsmål har magt over os.

Men her kommer påsken ind. For hvad er det, der ændrer Marias liv og sætter hende fri? Maria står udenfor graven og græder, fordi det menneske, som hun elskede højt, som forvandlede hendes liv og gav hende tro på, at hun var værd at elske, er død. Og hun tror, at nogen oven i købet har stjålet hans krop. Men det, vi skal lægge mærke til her, er, at spørgsmålet, der giver mening ift. forvandlingen i Marias liv, ikke er "Hvad ændrede Marias liv?" men "Hvem ændrede Marias liv?". Hvis du mærker lørdagslivets ensomhed, at du er langt hjemmefra, eller at der er kræfter i dit liv, du ikke kan kontrollere, så er svaret ikke at ty til dit og dat i denne verden: Penge, fornøjelser, magt, sex.... Det eneste, der kan hjælpe dig, er en personlig relation til Jesus. Jesus spørger ikke "Hvad leder du efter?" som om et eller andet, hans lig f.eks., kunne hjælpe hende. Men "HVEM leder du efter?".

Og så taler Jesus direkte til hende: "Maria" siger han. Og hun vender sig mod ham og udbryder Mester! Der er intet mere personligt end at høre sit navn. Jeg var som purung ude at rejse alene i Egypten og følte mig fremmed og ikke særlig tryk. Og det var min 21 års fødselsdag, så jeg gik ensomt rundt der og ingen kendte mig eller vidste, at det var min fødselsdag (og det var før emailen). Men PLUDSELIG møder jeg en: Min venindes veninde. Og hun siger mit navn: Helle! Det gik lige ind! Der, hvor påsken kommer ind i vores lørdagsliv, er, når vi hører Gud sige vores navn.

Det er en livsforvandlerende proces at gå fra ikke at have nogen relation til Gud - måske er Gud en idé, et koncept, en religion - og så til at høre, at han henvender sig til dig og siger dit navn! Jeg tror, nogen af os her aldrig har oplevet det. Måske fornemmer du, at der er noget, der trækker i dig lige nu. Det er Gud, der kalder dit navn, og han længes efter, at du ikke forveksler den stemme med, hvad der nu kunne være logisk – f.eks. gartneren - men svarer: Rabbuni/Mester!

Thomas

Sådan oplevede Maria, hvordan Jesus forvandlede hendes lørdagsliv. Men hvad med Thomas? Thomas er den type, der forholder sig til Jesu opstandelse med hovedet først. Og det kan man godt. Jeg har selv brugt mange år af mit liv på at undersøge kristendommen og bibelen teologisk, og det var helt fint. MEN Thomas havde ikke kun et intellektuelt problem, han havde også et vilje-problem! Det ser Jesus og giver ham ikke blot svar på hans spørgsmål: "Se, her er mine hænder. Kom med din hånd og føl på min

side". Han irettesætter også direkte Thomas for hans VILJE!: **Du skal Tro i stedet for at tvivle Thomas!!** Omvend dig fra din tvivl!

Vi kan tvivle pga mange ting. Frygt for om Gud er god. Intellektuelle spørgsmål. Og hvis sådan noget oprigtigt er det, der skiller dig fra troen, så tror jeg på, at Jesus vil give dig svar. Men hvis det er din VILJE, der holder dig fra troen, så vil Jesus sige til dig: *Du skal tro i stedet for at tvivle!* Kierkegaard siger, at vi kan stå i et vadested og veje for og imod ift. vores tro hele vores liv. Men sagen er, at vi MÅ komme til et ergo!! Ergo jeg tror!

Thomas' tvivl skyldtes *måske*, at han ikke var tilstede, da Jesus viste sig for disciplene. Og måske har du også hørt om Jesus via andre, som har fortalt, hvad påsken har betydet for dem i deres lørdagsliv, og at du kan opleve det samme. Måske er der en på dit arbejde eller studie der har været overfor dig som disciplene overfor Thomas: Overgearet blevet ved med at fortælle dig: Jeg har set Herren! Jeg har mødt Gud!! Han findes! Han lever!! Måske er du her af for at gøre dem glade.

Og det er jo ikke til at sige noget om, men måske bundede Thomas's trosproblem i, hvem der fortalte ham om Jesu opstandelse...? Han har måske tænkt: "Jeg har været sammen med jer i tre år og kender til hver detalje af jeres karakter. I er fulde af varm luft. I er nogen hylkere. I er selvhøjtidelige. Forsøger I at fortælle mig, hvad jeg skal tro? Not!". En af de ting, som holder mange af os væk fra troen er andre kristnes opførsel. Som jeg har fortalt før, var jeg så enormt heldig, at nogle legekammerater fra den vej, hvor jeg boede, var så inkluderende, at de inviterede mig med i deres søndagsskole, og her blev der plantet en tro i mit hjerte, som har haft afgørende betydning for mig. Min bedste veninde fra klassen blev også inviteret med og jeg tror, det samme skete for hende. Desværre skete der nogle ændringer, da vi blev teenagere, som gjorde, at vi simpelthen ikke oplevede os inkluderende: Vi oplevede vi var en mellemting mellem en alien og et trofæ: "Se! Vi har to piger med "udefra" - men de vil for evigt være "udefra"". Og det sårede os så dybt, at vi løb vores vej. Jeg fandt tilbage til Gud og kirke, men min veninde gjorde aldrig.

Måske har du oplevet, at dit hjem var mega-kristent. Men samtidig var din mor hysterisk eller din far en tyran eller bare fraværende. Måske har du hørt en masse ord, men varmen manglede. Måske handlede det mere om manipulation eller kontrol. Nogen børn vokser op i kirker, hvor det handler om død og helvede hele tiden. Hvor lørdagslivets kampe bliver

ignoreret. Hvor svaghed er et fyord. Eller hvor det ligger i luften: Vi har ret og alle andre tager fejl. Mange mennesker har en dårlig smag i munden over kristne. Da jeg først blev inviteret til søndagsskolen sagde min far: "Nej det er hyklere hele banden. De er så glatte som ål." Og så havde han en helt bestemt stemme, når han imiterede deres sleskhed. Men jeg arbejdede på sagen og fik til sidst lov.

Hvis tidligere erfaring holder dig fra at leve med Jesus i lørdagslivet, så vil jeg gerne give dig en personlig opmuntring. Et menneske, der taler en masse om Jesus, men ikke lever sit liv ud fra Jesu næstekærlighedsprincip, kan godt have ret... Jeg ved dette er svært, for jeg har selv kæmpet med en masse sårethed overfor kristne. Når jeg så dem i Kvickly gik jeg en anden vej, så jeg blev fri for at hilse. Men jeg kom frem til, at intet menneske skulle have lov at stå imellem mig og Gud, hvis Gud fandtes og var god. Egentlig er det logik: Voldborg kan også sagtens komme med et sandt budskab om vejret imorgen, som vi gør klogt i at tage til efterretning i vores liv, selvom han skulle være en psykopat. Kristne er ikke Gud. Vi kristne er også bare mennesker, som kæmper i lørdagslivet. Nogle gange er der fristelser desværre giver efter for til skade for andre. Nogle gange tager vi imod Guds hjælpende hånd og kan ved hans nåde være et lys i denne verden, et vidnesbyrd om hans godhed og kærlighed, et tegn på at han findes og en dag vil føre os hjem.

Peter

Og sidst men ikke mindst så ser vi HVORDAN Jesus griber ind i vores lørdagsliv ved at læse om Peter. Det er meget befriende med Jesu disciple, for det er virkelig en blandet flok af rige og fattige, kloge og mindre kloge, mennesker med prestige og outsiders... Og jeg vil bare sige til dig, som overvejer at blive troende: Lad være med at tænke, at du ikke er typen. Det er en anden tanke, der har fyldt meget i mig. For forventningerne til mig var bestemt ikke, at jeg skulle blive alvorligt troende og slet ikke, at jeg - klassens flippede provo - skulle blive præst... Men troen på Jesus er for ALLE. Og tænk aldrig om en anden, at hun eller han vist ikke er typen til at leve med Jesus i dette lørdagsliv: ALLE mennesker er lige velegnede til at være kristne. Du er, med den personlighed du har, skabt til at have ham som din bedste ven.

Udover at være grov og impulsiv og ikke rigtig passe ind i det billede, vi ofte har af en, der er from og hellig, så havde Peter en helt bestemt historie med Jesus. Skærtorsdag

fortæller Jesus, at de alle sammen vil forråde ham og ikke kendes ved ham, men Peter forsikrer højt og helligt, at det aldrig vil overgå ham. Han skal nok stå ved sit venskab med Jesus! Ikke desto mindre sker der det under Jesu forhør og domfældelse, at Peter fornægter ethvert kendskab til Jesus ikke mindre end tre gange. Og så vender Jesus sig om mod Peter, og Peter ser smerten og bedrøvelsen i Jesu øjne, over at hans nærmeste ven svigter ham så gennemgribende.

Og spørgsmålet er: Hvordan bliver vi sat fri eller genopbygget i vores lørdagsliv, når vi bevidst har svigtet Gud eller andre mennesker? Det, Jesus gør, er ikke at klappe ham på hovedet og sige: "Det var ikke så slemt. Du havde jo dine grunde. Du vidste ikke bedre". For det er ikke løsningen på den skam og skyld, der er et uundgåeligt vilkår i lørdagslivet. Nej Jesus går direkte ind i smerten og skammen og konfronterer ham med hans fejltrin. Jesus ved at løsningen for os ikke er at feje det, vi skammer os over, ind under gulvtæppet eller begrave det ligesom radioaktivt affald på bunden af din sjæl.

Det, Jesus gør, er, at han genskaber den scene, hvor han først kaldte Peter. Præcis samme situation og samme omstændigheder. Det er, som om Jesus siger til Peter: Lad os lige gå tilbage til udgangspunktet. Der hvor vores forhold til hinanden begyndte. Lad mig lige minde dig om, at jeg aldrig har kaldt dig til at være en helt eller at være fejlfri eller redde verden. Det eneste, jeg kaldte dig til er at følge mig! Og det er præcis, hvad Jesus altid har kaldet os til! Det, han siger til mig og dig, er: Følg mig. Giv dit liv til mig.

Men Jesus går endnu dybere ind i Peters sjæl og længere ind i hans minder. Han har lavet et bål af trækul – og det, der mødte Peter, var den samme lugt, som der var, da han stod og varmede sig ved et bål lavet af netop trækul mens han forrødte Jesus. (Joh. 18,18) Jeg har hørt, at lugtesansen faktisk er den sans, der virker stærkest ift vores hukommelse. Og det er som om, Jesus ønsker at gribe så dybt ind i Peters sjæl som muligt, og når han er der, siger han: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?« Tre gange spørger Jesus Peter: Elsker du mig? – svarende til de tre gange Peter fornægtede ham... Og Peters svar »Herre, du kender alle ting,« sagde han, »du ved, at jeg holder af dig.« betyder: Jeg er færdig med at stole på mig selv nu. Jesus, du ved der findes kærlighed i mit hjerte til dig, men jeg må helt stole på dig nu og ikke mig.

Appel

Hvordan er lørdagsliv med den opstandne Jesus? Det er et liv, hvor Jesus tiltaler dig personligt og siger dit navn. Hvor han kalder dig til at tro – ikke pba hvad andre siger, men fordi, han er din Herre og Gud. Og hvor han, lige meget hvilken type du er, kalder på dig på en måde, der går dybt ned i din sjæl og genopretter hvad som helst, du har været igennem. Lørdagsliv med Jesus handler altid om, at vi mennesker bliver sat fri, at vi lader ham konfrontere mørket i os og i verden, at vi lader os fylde af håb og giver håbet videre, at vi lader os gennemlyse af Guds lys og spreder det lys videre i mørket.

Forrige søndag delte jeg et billede, jeg havde set af et hus, der slog revner, fordi fundamentet skred. I vores lørdagsliv skrider vores fundament hele tiden, men Jesus ønsker ikke bare at smøre lidt mørtel ind i revnerne og give det en klat maling. Han vil helt ned i fundamentet på ENHVER af os. Og spørgsmålet er det samme hver gang, vi hører Guds tiltale: Vil du lade ham ordne dit hus fundament?? Vil du svare Rabbuni/Mester, min Herre og min Gud – du kender alle ting og ved, at jeg har dig kær.

Bøn: Kald frem.

Lider i denne verden/føler sig ikke hjemme: At Jesus må være den opstandne Jesus konkret i din hverdag.

”Er jeg god nok” styrer dit liv.

Andre kræfter styrer dit liv

Tvivl

Dårlige minder om kristne/sårethed

Skam: Gemt som radioaktivt affald på bunden af din sjæl